

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ ΟΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ήμερολόγιον του Ίωάθαν Άρκερ.

Βιστρέτσα 3 Μαΐου

.. Νά εγώ τέλος πάντων στή Βιστρέτσα. Ταξιδεύω τώσες ημέρες τώρα και έχω αφήσει πρὸ ἄρκετοῦ καιροῦ τὸ ὠροτό μου Λονδίνο καὶ τὴν ἀγαπημένη μου ὄρααβωναστική Μίνα. Καὶ γιὰτί όλα αὐτά ; Χάριν τοῦ κόμητος Δράκουλα.

Ὁ κόμης ἔγραψε στὸν προϊστάμενό μου, στὸ Λονδίνο, καὶ ζητοῦσε νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα καλὸ μέγαλο σπίτι γιὰ κατοικία. Πρώτη σκέπὴ ἀκούγαμε τὸ ὄνομα τοῦ Τρανσυβανῶ κόμητος Δράκουλα, μὴ ὁ προϊστάμενός μου ἐφάρτηε, ὅπως πάντα, πρόθυμος καὶ τοῦ βόηθε ἕνα τεράστιο πολεμικὸ μέγαρο.

Καὶ νὰ ποῦ πηγαίνω τώρα μέσα στὰ βουνὰ καὶ στὴς ἐρημιές τῆς Τρανσυβανίας, στὸ πύργο τοῦ κόμητος, γὰ τοῦ δείξω τὰ σχέδια τοῦ μεγάρου, ὅπως ἐξήγησε, καὶ νὰ διαπραγμαστευθῶ μαζί του τὰ τῆς ἀγορᾶς.

Γιὰτί ὅμως, μόλις ἐφθάσα ἐδῶ πάνω,

μοῦ φαίνονται ὅλα περίεργα καὶ ἄλλόκοτα ;

Ἡ Βιστρέτσα βρισκεται στὰ Κορπάθια. Ἀπὸ δὸς θὰ τραβήξω μὲ τὸ ἀμάξι γιὰ τὸ πύργο τοῦ κόμητος. Κι' ὅμως μόλις πρωτοεῖπα ἐδῶ πέρα ποῦ πηγαίνω καὶ τί ζητῶ, ὅλοι στυροκοποῦνται καὶ τρέμουν.

Ἀναφέρω τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος καὶ γίνονται χλωμοὶ ἀπὸ τρόμο, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Μὰ γιὰτί λοιπόν; Τί μυστήριον κρύβεται σ' ὅλα αὐτά ; Καὶ γιὰτί δὲν μοῦ ἐξηγοῦνται ; Ὅπωςδήποτε δὲν σκέπτομαι νὰ διακόψω τὸ ταξίδι μου. Κάθε ἄλλο. Χθὲς ἔλαβα στὸ πανδοχεῖο τῆς Χρυσῆς Κορρούνας πού μένω, ἕνα σημεῖωμα τοῦ κόμητος. Μοῦ γράφει :

Φίλε μου

Καλῶς ἤλθατε στὰ Κορπάθια. Σὰς περιμένω ἀνυπομόνως. Εἰς τὰς 3 μετὰ τὸ μεσημέρι τὸ λεωφορεῖο ἀναχωρεῖ διὰ Βοιωκόνας. Εἰς τὸ Στενὸ Βόργο, ἢ ἀμαξά μου θὰ σὲ περιμένῃ καὶ θὰ σὲ φέρῃ κοντά μου.

Ὁ φίλος σας

Δράκουλας

Χθὲς τὸ βράδυ, μετὰ τοῦ ἔλθαι τὴν ἐπιστολὴ αὐτῆ τοῦ κόμητος, ἡ γρηθὴ μητέρα τοῦ ξενοδόχου μὲ πῆρε ἰδιαιτέρως καὶ ἄρχισε νὰ μὲ παρακαλῇ νὰ μὴ πάω στὸ πύργο τοῦ κόμητος :

— Μὴν πηγαίνετε. Τόσο γέος εἶνε κρῖμα νὰ μὴν ἀκούτε τοὺς ἄλλους. Μὴ πατήσετε τὸ πόδι σας ἐκεῖ .. σ' ἐκεῖνον... γιὰτί...

— Διατί ; Πώτησα ἐκνευρισμένος.

Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ μάθω καὶ πάλι τίποτε. Ἡ γλώσσά της εἶχε δεθῆ ἀπὸ φόβο. Μοῦ κρέμασε μόνον ἕνα φυλάχτο στὸ λαιμὸ καὶ ἔφυγε...

5 Μαΐου

Παρ' ὅλα ταῦτα ἐτοιμάζομαι ν' ἀνοχώρησω. Ἐννοῶ νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ὑπόθεσι πού μοῦ ἀνέθεσαν καὶ θὰ φύγω σὲ λίγο. Ἴσως οἱ κάτοικοι ἐδῶ ἐπάνω νὰ πιστεύουν σὲ ἄλλόκοτες προλήψεις. Ποιὸς ξέρει ;

Τὸ λεωφορεῖο εἶνε ἔτοιμο ἤδη γι' ἀνοχώρησι. Πέρω τὰ πράγματά μου καὶ ἐγκαθίσταμαι σ' αὐτό. Ὁ ὁδηγὸς βρίσκεται λίγο παρῆκει. Τὸν εἶδα νὰ μιλῇ μὲ τὴν ξενοδόχον. Ὅμιλοῦσαν βέβαια γιὰ μένα, γιὰτί ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γίγριζαν, μὲ κίτταζαν καὶ μοῦ ἔριγγαν βλέμματα οἴκτου καὶ λύπης. Σινέβη ν' ἀκούσω λίγες λέξεις ἐπαναληφθείσας, ἄλλόκοτες λέξεις. Ἐβγαλα λοιπὸν ἡσυχὰ ἀπὸ τὴ βολίτσα μου τὸ πλόλυκισσον λεξικὸ μου καὶ τῆς ἀνεζήτησα. Ὁ φεῖλω νὰ εἶπω ὅτι δὲν ἦσαν λέξεις εὐχάριστες γιὰ μένα, γιὰτί μετὰξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ αἱ ἐξῆς : Ὁρδὸν (Σατανᾶς), Πονδὸλ (Κόλασις). Στεργόλια (Στρίγγλα), Βροῦδν καὶ Βιλκοσλάκ (καὶ τὰ δύο παρεμφαρήματα σημαίνουν τὸν Βρυκόλακα), εἶνε δὲ ἡ πρώτη λέξις σφοδρακικῆ, ἡ δευτέρα σερβικῆ. Ὅταν ἐκινῆσαμε, ὅλοι ἐκινάον τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἔτειναν πρὸς ἐμὲ δύο δακτύλους μὲ κά-

ποια δυσκολία ἐπέτυχα ἀπὸ ἕνα συνταξιδιώτην νὰ μοῦ πῆ τι ἐννοοῦσαν. Κατ' ἄρχὴ δὲν ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὅταν ἐμαθε ὅτι εἶμαι Ἄγγλος, μοῦ ἐξήγησεν, ὅτι τοῦτο εἶνε ἕνας τρόπος νὰ φυλάγονται ἀπὸ τὴν βασκανίαν. Αὐτὸ δὲν ἦταν πολὺ εὐχάριστο γιὰ μένα, καθ' ἣν ὥραν ἀνεγύρουν δι' ἀγνωστον τόπον, πρὸς συνάντησιν ἀνώστου ἀπθρώπου. Ὁ κοθένας τῶν συνταξιδιωτῶν μου ἐφαίνεται τόσο λυπημένος, ὥστε δὲν μπορούσα παρὰ νὰ συγκινηθῶ. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ τελευταῖο βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἔριξο εἰς τὴν αὐλὴ τοῦ ξενοδογεῖου καὶ εἰς τὰ πλήθος τῶν γραφικῶν μορφῶν, ὅλων σταυροκοπομένων, καθὼς ἴσταντο γύρω στὸ δρόμο. Ἐπειτα ὁ ἥλιος ἔμασε ἐκρότησε τὴν γοντῆ μάλιστα τοῦ ἐπὶ τῶν τεσσάρων μικρῶν Ἰαπων, οἱ ὁποῖοι ἔτρεξαν ἐμπρὸς, καὶ ἐξεκινήσαμε γιὰ τὴν ὁδοπορία μας.

Ἀμέσως ἔχουσα καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὴν μνήμην τῶν φανταστικῶν φθῶν εἰς τὴν καλλονὴν τῆς σκηνογραφίας, καθὼς ἐτρέγαμε. Μπροστὰ μου ἐκτείνεται μιὰ πεδιάδις γεμάτη δάση ἀπότομα βουνά. Παντοῦ βλάστησις καὶ ἀνθὸς ὁπωροφόρον δένδρον. Ἄνω καὶ κάτω, μετὰ τῶν λόφων τῶν Μεσογείων αὐτῶν τόπων, ὁ δρόμος ἔκαμπτε γλοερὰν καμπύλην. Ἄν καὶ ἦταν ἀνώμαλος, ἐτρέγαμε πολὺ. Δὲν μπορούσα νὰ ἐννοήσω τί ἐσημείωνε αὐτὴ ἡ βία, ἀλλ' ὁ ἥλιος εἶχε δάθει νὰ μὴ γάστῃ καιρὸ ὅπως φθῆσθ τὸ Στενὸ Βόργο.

Καθὼς κατεβαίνομε τὸν ἀτελείωτο δρόμο μας καὶ ὁ ἥλιος κατέβαινε γαμηλότερα πίσω μας, ἡ σκιὰς τῆς νύχτας ἀρχίζαν νὰ πικνοῦνται γύρω μας. Τὸ θέαμα καθίστατο πλέον μεγαλοπρεπές, γιὰτί αἱ γιονοσκεπτεῖς κορυφῆς τῶν βουνῶν διατηροῦσαν ἀκόμα τὸ ἡλιοβασιλεμα καὶ ἐφαίνοντο νὰ λάμπουν μὲ ἀβρὸ γαυροφαλί χρώμα. Παραπλεύρως τοῦ δρόμου ἠγείροντο πολλοὶ σταυροὶ καὶ, καθὼς περνούσαμε, ὅλοι οἱ συνταξιδιώται μοῦ ἐσταυροκοποῦντο.

Καθὼς ἔληθομε τὸ βράδυ, ἄρχισε νὰ κἀν κρῖο πολὺ. Κάποτε οἱ λόφοι ἦσαν τόσο ἀνηφορικοί, ὥστε μὲ ὅλη τὴ σπουδὴ τοῦ ταχυδρόμου μας, οἱ ἴπποι ἐβάδιζαν ἀργά. Ἐγὼ ἤθελα νὰ κατέβω καὶ νὰ περπατήσω, ὅπως συνειθίζομε στὴν Ἄγγλια, ἀλλ' ὁ ἀμαξᾶς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε γι' αὐτό.

— Ὁχι, ὄχι ! εἶπε, δὲν πρέπει νὰ περπατήσετε ἐδῶ... οἱ σκύλοι εἶνε πολὺ ἀγριοί.

Ἐπειτα προσέθεσε μὲ ἕνα εἶδος θλιβεροῦ ἀστεϊσμοῦ :

— Θὰ δῆτε πολλὰ περᾶνα πράγματα, ἀρὶν πάς νὰ κοιμηθῆτε.

Ἡ μὴν ἀνάπαυλα, τὴν ὁποῖαν ἠθέλησε νὰ κἀν, ἦταν μίαι στιγμὴ σάσις, γιὰ ν' ἀνάψῃ τὰ φανάρια του. Ὅταν σκοτεινάσε, ἐφάνηκε νὰ ὑπάρχῃ κάποια ἔξασπι μετὰξὺ τῶν ἐπιβατῶν, καὶ ὅλοι ἐκπολοῦνθον νὰ μιλῶν πρὸς αὐτῶν, πᾶν νὰ τὸν προέτρεξαν εἰς μεγαλύτερον ταγίτην. Ἐμάστιξε τοὺς ἴππους καὶ μὲ κραυγὴς δυνατῆς τοὺς ἀνάγκασε νὰ τρέχουν περισσότερο. Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι, διέγωνα ἀπέναντι μας ἕνα παράενο φῶς, σὴν νὰ ὑπῆρχε μὲ ὀργῆν εἰς τὰ ὄρη. Ἡ ἔξασπι τῶν ἐπιβατῶν ἔγινε μεγαλύτερη. Τὸ ὄχημα ἔτριξε καθ' ὅλον τὸν σκελετόν του. Ὑπέφερα ἐν ὕπομονῃ.

Ὁ δρόμος ἦταν ὀμαλότερος καὶ φοινομάστε σὴν νὰ πετούσαμε. Τότε τὰ ὄρη ἤρχοντο πλησιέστερά μας. Ἐμπαίνομε στὴ κλεισώρηα τοῦ Βόργου.

Καθὼς ἐτρέγαμε γρήγορα, ὁ ταχυδρόμος ἔκλινε πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ ἀπὸ τῆς δύο πλευρῆς οἱ ἐπιβάται ἔσρωσαντες πρὸς τὰς γωνίας τῆς ἀμάξης συνεσάλλησαν ἐν σιωπῇ εἰς τὸ σκοτάδι. Ἦταν προφανές ὅτι κάτι πολὺ τρομαχτικὸ συνέβαινε ἢ ἐπεριμένετο νὰ συμβῆ, ἀλλὰ καίτοι ἠρώτησα ἕκαστον τῶν ἐπιβατῶν, κανεῖς δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην ἐξήγησιν.

Ἡ κατάστασις αὐτῆ τῆς ἐξέμμεσις διήρκεσεν ἐπὶ βραχὺ καὶ τέλος εἶδμε ἐμπρὸς μας τὸ Στενὸν τοῦ Βόργου. Μῆσορα σύννεφα ἐκυλόντο ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας καὶ εἰς τὸν μεσοπένο ἀέρα ἡ περὶ τῆς κεραυνοῦ ἐπεκρέματο. Εἶχαμε εἰσελθῆ τὴν ὥρα εἰς μιαν ἀπρόσβρισαν θυελλώδη, γεμάτην σύννεφα, σκότος καὶ ἀστραπάς.

Ἐγὼ ἐκίτταζα νὰ ἰδῶ τὸ ὄχημα, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ μὲ φέρῃ πρὸς τὸν κόμητα. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπεριμένα νὰ δῶ τὴ λάμψιν φαναριῶν ἐν μέσῳ τῆς μαυρίλας, ἀλλὰ ὅλα ἦσαν σκοτεινά. Τὸ μόνο φῶς ἦσαν αἱ τρομάδες ἀκτίνες τῶν δικῶν μας φαναριῶν, μέσα στὰ ὁποῖα ὁ ἀχνὸς ἀπὸ τοὺς ἴππους μας, τοὺς ἀποκαμαρμένους, ἠγέρετο εἰς λευκόννεφος. Ἐβλέπαμε τὸν ἀμμοδῆ

δρόμο λευκόν ν' ἀπλώνεται ἔμπρός μας, ἀλλ' ὀχμήματος οὐτα ἴχθους. Οἱ ἐπιβάται ἀνεκάθησαν μὲ στεναγμὸν εὐχαριστήσεως, ὁ ὁποῖος ἐφαίνεται ὡς νὰ κατεργωνεῖται τὴ δική μου ἀπογοήτευσιν. Ἐσπεκτόμην τί θὰ ἦταν καλύτερο νὰ κἀνω, ὅταν ὁ ἀμαξιάς, ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα στό ρολόδι του, εἶπε στους ἄλλους κἀτι, τὸ ὁποῖον δὲν μπόρεσα ν' ἀκούσω. Μοῦ ἐφάνηκε σὰν νὰ εἶπε :

— Ἐκερδίσαμε μιάς ὥρας καιρό.

Ἐπειτα γύρισε σέ μένα καί μοῦ εἶπε εἰς γερμανική, χειρότερη ἀπὸ τὴ δική μου.

— Δὲν εἶνε ἀμάξι ἐδῶ. Ὁ κύριος δὲν περιμένεται ἀπὸ κανένα. Θὰ ἔλθῃ τώρα στὴν Μποκοβίνα καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ αἴθριο ἢ μεθαῖριο ; καλύτερα μεθαῖριο.

Ἐνῶ αὐτὸς μιλοῦσε, οἱ ἴπποι ἄρχισαν νὰ χρεμετίζουν καὶ νὰ ἐφορμοῦν ἀκρατῶς, ὥστε ἠναγκάστη νὰ τοὺς ἀναγκάισῃ. Τότε ἐν μέσῳ χοροῦ ἐπιφωνήσαν ἀπὸ τοὺς χωρικούς καὶ μὲ καθολικὸν σταυροκόπημα ἀπὸ τοὺς ἰδίους, μία ἀμαξία μὲ τέσσαρας ἴππους ἐτρέξε πρὸς μας, μὰς ἐφθασε καὶ ἐπροχώρησε πέραν τοῦ λεωφορείου. Εἶδα στὴ λάμψιν τῶν φαναριῶν μας, καθὼς αἱ ἀκτίνες ἐκπεφάνον ἐπ' αὐτῶν, ὅτι οἱ ἴπποι ἦσαν κατὰμουροι καὶ λαμπρὰ ζῶα. Ἦνιοχοντο ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν ἄνδρα, μὲ μακρὸν καστανὸ γένειον καὶ μεγάλο μαυρὸ καπέλλο, ὁ ὁποῖος ἐκρυβε τὴν ὄψιν του ἀπὸ ἡμᾶς. Εἶδα μόνο τὴ λάμψιν ἑνὸς ζεύγους λαμπρῶν ματιῶν, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο κόκκινα εἰς τὸ φῶς τῶν φαναριῶν καθὼς ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς. Ἐπλησίασε τέλος καὶ εἶπε στον ἀμαξιά μας.

— Ἦλθετε ἄνωγες ἀπόψε, φίλε μου.

Ὁ ἄνθρωπος εἰς ἀπάντησιν ἐπιθύρησε :

— Ὁ Ἐγγλέζος κύριος ἦταν βιαστικός.

Ὁ ἕξνος ἀπῆντησε.

— Γι' αὐτὸ, ὑποθέτω, ἤθελες νὰ τὸν πᾶς στὴν Βουκοβίνα ; Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ γελίσης, φίλε μου. Ἐρῶ πάρα πολλὰ καὶ τ' ἀλογά μου εἶνε γογγύρα.

Μιλῶντας, ἐμειδιούσε, καὶ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν ἐπέφερε ἐπὶ ἀδρόφου στόματος μὲ πολὺ κόκκινα εἰλίγη καὶ μὲ κοπτεροῦς ὀδόντας, λευκοὺς ὡς ἐλέφαντος.

— Δώστέ μου τὴν ἀποσκευὴ τοῦ κυρίου, εἶπε.

Καὶ μὲ ὑπερβολικὴ γοργότητα, τὰ κιβώτιά μου παρεδόθησαν καὶ ἐποποθετήθησαν ἐντὸς τοῦ ὀχήματος. Τότε κατέβηκα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, καθ' ὅτι τὸ ὄχημα ἴστατο δίπλα μας. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἄγνωστος μ' ἐβοήθησε, πιάνοντάς με μ' ἕνα χεῖρ, πού μοῦ φάνηκε δυνατό σὰν χαλύβδινη λαβίδα. Ἡ σωματικὴ ῥώμη του πρεπεῖ νὰ ἦταν τεραστίαι !

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἔσεισε τὰ χαλινάρια, τὰ ἀλογα ἐστράφησαν καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸ σκοτος τῆς κλεισῆς ὕρας. Καθὼς κῦτταξα πίσω, εἶδα τὸν ἀγχὸν ἀπὸ τοὺς ἴππους τοῦ λεωφορείου ὑπὸ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν, καὶ νὰ προκύπτουν εἰς τὸ φῶς τοῦτο αἱ ὄψεις τῶν τέως συνοδικῶρων μ.υ. οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν νὰ σταυροκοποῦντ ἰ, ἐπειτα ὁ ταχυδρόμος ἐκρότησε τὴν μαστίγιάν του καὶ συνεχισαν τὸν δρόμον των πρὸς τὴν Βουκοβίνα. Ὁ ἄγνωστος μοῦ εἶπε ἔξαφνα γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μου :

— Κάνει κρῖο τὴ νύχτα, μαιν χέρο, καὶ ὁ Κόμης ἀφέντης μου μοῦ ἐσύστησε νὰ σὰς ἐπιμεληθῶ πολὺ. Ἐδῶ εἶνε μιά φλίσκα σιλιβίτσια (κονιάκ ἀπὸ δαμάσκηνα τοῦ τόπου), ἀποκάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα ἂν τὴ χρειασθῆτε τὴ κέρνετε...

Δὲν ἦταν βέβαια ἀπὸ αὐτὸ, ἀλλ' ἦταν μὴ παρηγοριά γιὰ μένα νὰ γνωρίζω ὅτι ὑπῆρχεν. Ἐδοκίμαζα ἕνα ἀλλόκοτο αἰσθημα καὶ ἦμουν κἄπως τρομαγμένος.

Πιστεύω ὅτι ἂν ὑπῆρχεν ἄλλη καμμία καταφυγὴ, θὰ τὴν προτιμοῦσα μᾶλλον, παρὰ νὰ διανύσω τὴν ἀγνωστον ἐκείνην νυκτερινὴν πορείαν. Τὸ ὄχημα ἔβαινε κατ' εὐθείαν μὲ βῆμα δύσκολο. Ἐπειτα μὲ μὴ στροφῆ ἐμπίκαμε σὲ ἄλλον στενὸν δρόμον. Μοῦ ἐφαίνεται ὅτι ἐβαδίζαμε ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους πάλι καὶ πάλι. Ἐβαλα σημεῖον ἐν ἐξέχον ὕψωμα καὶ εἶδα ὅτι εἶσι συνεβαῖναι πρᾶγματι. Ὁ ἄλλοι κατ' ὀλίγον ὅμως, ἐπειδὴ ἤμην περιέργως πᾶς περιήχτο ἢ ὦρα, ἀναψι ἕνα σπιρτο καὶ ὑπὸ τὴν φλογα του ἐκῦτταξα τὸ ὄρολόγι μου. Ἦταν μεσάνυχτα καὶ λίγα λεπτά.

Τότε ἄρχισε ἕνας σκύλος νὰ οὐρλιάζῃ κάπου εἰς μίαν ἑπαυλὴ μακρὰν, κάτωθεν τοῦ δρόμου. Τὸ οὐρλιάσμα αὐτὸ διεδέχθη ἄλλο καὶ ἄλλο, ἕως ὅτου δὲν ἀκούγε κανεὶς πῶς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς φρικώδεις αὐτοὺς ὀλολυγμούς, πού ἐφερχαν ἀνατριχίλα...

Ἐνόμιζε κανεὶς πᾶς ὅλη ἢ ἕκτασις γύρω ἐγέμισεν ἔξαφνα ἀπὸ σκύλους πού οὐρλιάζαν. Στὸ πρῶτο οὐρλιάσμα οἱ ἴπποι ἄρχισαν νὰ σφιγγονται καὶ νὰ ὀπισθοχωροῦν ἄλλ' ὁ ἠνίοχος τοὺς ἐφωναῖζε καταπραῦντικῶς καὶ ἤσυχασαν, πλὴν ἔτρεμον καὶ ἐφρικούσαν, ὡς νὰ συνηθῶν μόλις ἐξ αἰφνιδίου τρόμου.

Ἐπειτα, μακρὰν, εἰς τὸ κενόν, ἀπὸ τὰ ὄρη ἄρχισε σφοδρότερος

καὶ ὀξύτερος ἀργυρῶς—ἀργυρῶς λύκων τώρα—ὁ ὁποῖος ἐτρόμαξε καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἴππους ὁμοίως—διότι μοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν νὰ πηθῆσαν ἀπὸ τὸ ὄχημα καὶ νὰ τρέξω, ἐνῶ ἐκείνοι ὀπισθοχωροῦσαν καὶ ἠγορθοῦντο παραφορῶς, ὥστε ὁ ἠνίοχος ἐδέησε νὰ μεταχειρισθῇ ὀλην τὴν ῥώμην του, ὅσας τοὺς ἐμποδίσῃ ν' ἀφηνιάσουν. Εἰς ὀλίγα ὅμως λεπτά ἤσυχασαν, εἰς βαθμὸν ὥστε ὁ ἠνίοχος ἠδυνήθη νὰ κατέλθῃ καὶ νὰ σταθῇ ἔμπρός των. Τοὺς ἐθάψωσε καὶ τοὺς κατεπράυνε καὶ ὑπὸ τὰς θωπείας του ἐγιναν πάλιν ὑπάκουοι ἂν καὶ ἔτρεμαν. Ὁ ἠνίοχος ἀνέλαβε τὸ κάθισμά του καὶ σέσας τὰ ἡλία ἐξεκίνησε μὲ βῆμα ταγύ. Τὴν φορὰν αὐτήν, ἀφοῦ ἐφθασε στὴν ἄλλη πλευρᾶ, ἔξαφνα ἐστράφη εἰς στενὸν δρόμον ἀποτόμως πρὸς τὰ δεξιὰ βαίνοντα.

Ἐντὸς ὀλίγου περικυκλωθῆκαμε ἀπὸ δένδρα, τὰ ὁποῖα κάπου ἐσχημάτιζον ὄψιδα ὑπεράνω τῆς ὁδοῦ, ὅπου διαβαίναμε.

Ἄν καὶ ἐβαδίζαμε σὲ μέρος πυκνοφυτευμένο, ἐν τούτοις ἠδυνάμεθα ν' ἀκούωμε τὸ σφοδρὸ ἄνεμο ποῦ σηκώθηκε, καθόσον ἐνυκάτο καὶ ἐσούριζε ἀνὰ τοὺς βραχίους. Τὸ κρῖο γίνονταν δυνατώτερο, καὶ λεπτὸ, σαν σκόνη, χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτῃ, ὥστε γρηγορᾶ ἡμεῖς καὶ ἄνε καὶ περὶ ἡμῶς ἐκαλύφθησαν μὲ λευκὴν σινδόνα. Ὁ ὄξυς ἀνεμὸς ἐφερχε ἀκόμη τὸν ὀλολυγμὸν τῶν σκύλων, καίτοι κατέστη αὐτὸς ἀδανέστερος λόγῳ τῆς ἀποστάσεως.

Τώρα ὅμως ἀνηχούσε περὶ σιμὰ καὶ περὶ φρικτὰ τὸ ἄλλο ἐκείνο οὐρλιάζον τῶν λύκων, σὰν δολοκλήρα κοπάδια ἀπὸ ἀδ- τοὺς νὰ μὰς εἶχαν περικυκλώσει καὶ νὰ μὰς κνηγοῦσαν πανταχοθεν. Ἐφοβήθηκα τρομαχθῆ, ὁμοίως καὶ οἱ ἴπποι, ἀλλ' ὁ ἠνίοχος οὐδόλως ἐταράχθη. Ἄρχισε μόνον νὰ στρέφῃ τὸ κεφάλι του δεξιὰ καὶ ἀριστερᾶ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ βλέπω τίποτε περιεσσότερο εἰς τὸ σκοτάδι.

Ἐξαφνα ἀριστερᾶ μας, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, εἶδα μίαν ἀσθενὴ διαλείπουσαν φλόγα. Ὁ ἠνίοχος τὴν εἶδε συγχρόως. Ἀμέσως ἐσταμάτησε τοὺς ἴππους καὶ πηδήσας κάτω εἰς τὸ ἔδαφος, ἐγινεν ἀφαντος. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω ἐπ' ὅς ν' αἰετὸν ὀλολυγμῶν τῶν λύκων ἐγίνετο πλησιέστερος.

Ἄλλ' ἐνῶ ἀπορούσα, ἔξαφνα ὁ ἠνίοχος ἐφάνηκε πάλι, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἀνέλαβε τὸ κάθισμά του καὶ ἐξακολούθησε τὸν δρόμον μας. Νομίζω ὅτι πρεπεῖ ν' ἀποκοιμηθῆκα καὶ νὰ ὄνειροῦσθηκα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ὅσα θὰ διηγηθῶ παρακάτω. Εἶνε τὸσον ὀπίθανα, ὥστε ἀδυνατεῖ νὰ τὰ πιστέψῃ κανεὶς. Καὶ νὰ τί εἶδα νὰ ξανασυμβῇ : Ἡ περιερχὴ φλόγα ξαναφάνηκε κοντὰ στὸ ἀμαξί. Ὁ ἀμαξιηλάτης ξανακατέβηκε καὶ ἄρχισε νὰ χειρονομῇ. Ἐῶς οἱ λύκοι οὐρλιάζαν. Αὐτὸ ἐπανελήθη πολλὰς φορὰς.

Τέλος ἤλθε στιγμὴ ποῦ ὁ παραδόξος ἀμαξιηλάτης μου ἐπῆγε μακρότερα ἀπὸ τὰς πρῶτες φορὰς, κατὰ δὲ τὴν ἀπουσίαν του οἱ ἴπποι ἄρχισαν νὰ τρέμον χειρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰ καὶ νὰ χρεμετίζουν ἐντρομοί. Δὲν ἔβλεπα καμμίαν αἰτᾶν τοῦ τρόμου των, καθὼς ὁ ὄρωγμος τῶν λύκων εἶχε παύσει ἐξ ὀλοκλήρου, ἀλλ' ἀκριβῶς τότε ἢ σελήνη, πλεούσα ἐν μέσῳ μαῦσων νεφῶν, ἐφάνη πίσω ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὕψηλου βραχίου, καὶ εἰς τὸ φέγγος τῆς εἶδα τριγύρω μας μίαν ἀγέλην λύκων μὲ λευκοὺς ὀδόντας καὶ τῆς γλώσσας ἔξω, μὲ μακρὰ καμπύλα σκέλη καὶ πυκνὸ τρίχωμα. Ἦσαν τρομεροὶ καθὼς μὰς κῦτταξαν σιωπηλὰ μὲ τὰ πύρινα μάτια τους. Μόλις τοὺς ἀντικρυσαι, ἠσθάνθη ἕνα εἶδος παραλύσεως ἀπὸ τὸ φόβο !

Ταυτοχρόνως οἱ λύκοι ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουσαν φρικτὰ καὶ νὰ προχωροῦσαν πρὸς τὰ ἀλογα τοῦ ἀμαξίου. Ἐπάγωσα !

Ὁ ἀμαξιηλάτης μου, ὁ τὸσον μυστηριώδης, ἔλειπε. Πού εἶχε πάει ; Ἐν τούτοις δὲν μποροῦσα νὰ μένω ἀπρακτος καὶ ἄρχισα νὰ φωνάζω τὸν ἀμαξιηλάτη μὲ κραυγαῖς τραγικαῖς.

Οἱ λύκοι εἶχαν περικυκλώσει τὸ ἀμαξί. Ἦσαν ἀναρρίθμητοι.

Ἐξαφνα εἶδα κἀτι τὸ ἀπίστευτο, κἀτι τὸ τρομερὸ. Εἶδα τὸν ἀμαξιηλάτη νὰ πλησιάζῃ στὸ ἀμαξί μ' ἀπλωμένα τὰ χεῖρα, σὰν ν' ἀπεμάχωνεν μὲ χειρονομίας τοὺς λύκους, ἀνοίγοντας δρόμον μεταξὺ αὐτῶν !

Μεγάλε Θεέ ! Πῶς ἐπέρασ μεταξὺ τῶν πειναλέων θηρίων ἄδικτος ;

Αὐτὸ δὲν κατόρθωσε νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ἐξαφνα τὸ φεγγάρι, πού μόλις ἐφῶττε τὴ τρομακτικὴν ὀσκηνη, ἐσπεκασθῆκε πάλιν ἀπὸ σύννεφα καὶ ἐβυθίσθημεν στὸ σκοτός.

Ὁ ἀμαξιηλάτης εἶχε πηδήσει εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐφύγαμε. Οἱ λύκοι ἐγιναν ἀφαντος. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν τόσο τερατώδη γιὰ μένα, ὥστε ἀκούγα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾶ δυνατὰ, παρ' ὅλο τὸ τράνταγμα τοῦ ἀμαξίου.

Ἐπῆραμε μιά ἀγέλην ἀνηφορᾶ, καὶ σὲ λίγο ἀντελήθη ὅτι ἐσερχόμεθα εἰς μίαν εὐρύχωρον πλακόστρωτον ἀδελή τεραστίου μι-

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ
ΒΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΗΝΑ

ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΝΤΟΣ

Είς μίαν Ἀγγλικὴν λέσχην ἐπιστημόνων, ἐγένετο ἓνα τρομακτικὸν καὶ φορικῶδες πείραμα πρὸ τίνος. Ἐνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς λέσχης ἀπηγχονίσθη διὰ τὴν ἀφηγηθῆ κατόπιν τὰς ἐντυπώσεις τοῦ εἰς τοὺς λοιποὺς φίλους του. Ὁ τολμηρὸς αὐτὸς πειραματιστὴς ἐμεινε δηλαδὴ κρεμασμένος μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ ἐσβυνεν ἡ ζωὴ του, ὁπότε οἱ φίλοι του ποὺ τον παρακολουθοῦσαν τὸν ἐξεκρέμασαν. Ἴδου λοιπὸν τὴ διηγήθη κατόπιν τοῦ ἀπαγχονισμοῦ του ὁ ἄγγελος αὐτός :

— « Ἀντελήφθην, ὅταν μοῦ ἀφήρσαν τὸ κάθισμα ποῦ ἐστήριζα τὰ πόδια μου, μιά τρομερὰ ἀλγυδὸνα ποῦ ἐνοιώσα στὸ λαιμὸ μου ἀπαράλλαχτα σὰν ὁ λαιμοδέτης μου νὰ καθίστατο ξεσφαιρὰ πολὺ στενός. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἄρχεται τὸ παραδοξότερον μέρος τῆς δοκιμῆς μου. Μετὰ τὸν πρῶτον πονον, ὅστις τὸ ὁμολογῶν, ἦτο ἴλιαν σφοδρός, ἀπώλεσα καθ' ὁλοκληρίαν τὴν συναίσθησιν. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι μετετεθῆ αἰφνιδίως εἰς νεον κόσμον, ὅστις ἐτύγχανε πολὺ μαγευτικώτερος καὶ τερπνότερος παρ' ὅσων τὸν ἐφαντάσθησαν ποτὲ οἱ ποιηταί. Κολυμπῶσα καὶ μοῦ ἐφαίνετο σὰν νὰ ἦμιον σὲ θάλασσα ἐλαιώδη. Τὸ αἰσθημὰ μου ἦτο τερπνότερον. Εὐκόλως καὶ ἄνευ κόπων διὰ τῆς ὑγρᾶς μάξης κολυμβῶν, εἶδα, ἐν μεγίστῃ ἀποστάσει, χερσεστάτην σμαραγδόχρουν νήσον. Ὁ πόθος μου ἦτο νὰ φθάσω πρὸς αὐτήν. Ἀναπαιτικῶς ὄθεν καὶ ἴλιαν εὐχαριστημένως διευσθυνὸν κολυμβῶν πρὸς ταύτην. Ἡ θάλασσα μετέβαλλε καθ' ἐκάστην στιγμὴν τὸν χρωματισμὸν τῆς. Καὶ ἄλλοτε μὲν παρίστατο σὰν ξανθὸ χρυσάφι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀντενακλῶντο αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἄλλοτε δὲ ἐπερνε χρῶμα ζωηρὸν αἱματόχρουν. Ἡ ἀπόχρωσις αὐτὴ δὲν παρεῖχε τίποτε τὸ συγγερὸν ἢ τὸ ἀηδιάζον. Ἡ θάλασσα προσέλαβε ἐν τέλει ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος, τὸ δὲ κωνοῦν καὶ τὸ ἐρυθρὸν ἦσαν τὰ μάλλον προσέχοντα χρώματα. Μοῦ ἐφαίνετο πὼς ἐπλησίαζα σὲ κάποια νήσον. Κατὰ τὴν προσέγγισιν μου ἀνεπλήρης αἰφνης πληθὸς παραδόξως μετρηφισμένων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων αἱ ὄψεις μοῦ ἐφαίνοντο γνωσταί. Τέλος προσήγισα τὸ ἔδαφος. Χορδὸ, ἁρμονικωτάτων ἀνθρωπίνων φωνῶν, ἀνακατευμένων μὲ κελιδήματα πτηνῶν, μὲ ὑπεδεχθη. Βρισκόμενον ὡς βρέφος ἐντὸς τοῦ ἴκνου του καὶ ἦμιον ὀλίγον ἐρησθενημένος.

Ἐξαιρα ἀνοῖξα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου. Ἡ χερσεστάτη καὶ μαγευτικὴ ἀποψις ἀμέσως ἐξηφανίσθη. Ἡ θεία ἁρμονία ἐξέλιπεν. Ἀνθρώποι μὲ παρετήρουν τώρα μετὰ ζωηρᾶς περιεργείας, ἀνεγνώριστα δὲ οἱ ἦσαν τὰ μέλη τοῦ συλλόγου μας. Τὸ ἄλγος τοῦ λαιμοῦ μου ὑπερέβαινε πᾶσαν περιγραφὴν. Ἐἶχον συνέλθει εἰς τὸν ἐαυτὸν μου. Οἱ φίλοι μου ἐγκαίρως, εὐτυχῶς, ἀπέκοψαν τὸ σχοινίον τοῦ λαιμοῦ μου. Ἦμιον ἐρησθενημένος ὅπως δυνήθω νὰ καταστῶ τὴν περιέργειαν τῶν φίλων μου. Ὅ,ε ἀνέκτησα τὰς δυνάμεις ὅπως ὁμιλήσω, τοὺς ἀφηγήθη πιστῶς πῶς ἦδον ἡσθάνθη ἀπαγχονισθεὶς. Ὅλιγον ἀπίστευτα πάντα ταῦτα. Κι' ἐν τούτοις τὰ μετρωσάμενον ἀπὸ ἀγγλικὸν περιοδικόν. Πάντως τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, οἱ πνιγόμενοι ἀσθάνονται πράγματι ἄλλόκοτα συναισθημάτα...

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

σορευτικόμενον κύργου, πανυψηλοῦ, ἐπιβλητικοῦ, σκυθρωποτάτου. Αἱ ἐπάξεις τοῦ κύργου ἦσαν ἐτοιμώροποι. Τὰ παραθύρα τοῦ κατασκότεινα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωάνθαν Ἀρχερ.

5 Μαῖου

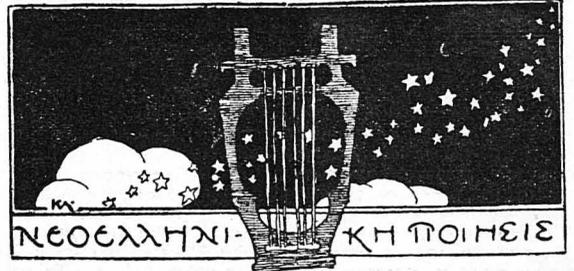
Τὸ ἄμαξι ἐσταμάτησε ἑαφνικά, ὁ ὀδηγὸς ἐπῆδησε κάτω καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ χερί του νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ κατέβω κι' ἐγώ. Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἐπρὸσεξα τὴν τεραστίαν δυνάμει τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Τὸ χερί του ἐφαίνετο χαλύβδινο !.

Κατόπιν μοῦ κατέβασε ὅλες τὰς ἀποσκευαίς, σὰν νὰ ἦσαν παιχνιδάκια καὶ τὰς ἐτοποθέτησε ἐμπρὸς σὲ μιά πόρτα τοῦ κύργου, μεγάλη, ἀψιδωτὴ, μὲ θυρόφυλλα ντυμένα μὲ σίδερο καὶ κερφωμένα μὲ καρφία χονδρὰ καὶ μεγάλα.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἄμαξελάτης κήδησε πάλι στὸ ἄμαξι του κι' ἐχάθηκε στὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς ἀλλῆς, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ λέξι...

Ἔμεινα ἔτσι μόνος ἐμπρὸς τῆ κλειστῆ πόρτα, μόνος μῶνα στὸ σκότος, ἀδυνατῶν νὰ ἐξηγήσω ὅλες αὐτὰς τὰς παραδοξότητες...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ

Ἄρραβωνίζομαι, στὸ χερί Χρυσὸ μοῦ βάζουν δαχτυλίδι, Δὲν εἶμαι μόνος, ἦρα ταῖρι Σύντροφου θάχω σ' τὸ ταξίδι.

Εἶχα φτερά μ' αὐτὰ πετοῦσα Στ' ἀστέρια ἀπάγου, στ' ἄνθη χάμου, Μιά κόρη, μιά μαυρομματοῦσα, Μ' ἔκλειον δένει τὰ φτερά μου.

Κ' ἐκεῖ ποῦ παίρνει καὶ τὰ δένει Καὶ μὲ κυττάζει ντροπαλῆ Καὶ μοῦ γελᾷ χαριτωμένῃ, Μὲ τέτοια γλώσσα μοῦ μιλεῖ :

Ἄφησε τ' ἄνθη καὶ τ' ἀστέρια, Κι' ἀκούμπησε σ' ἐμὲ καὶ στάσου, Δόσε στὰ χέρια μου τὰ χέρια, Καὶ στὰ φιλιὰ μου τὰ φιλιὰ σου.

Γύρε σὲ μιά πιστὴ ἀγκαλιά, Κράτει τὰ μάτια σου κλεισμένα, Κι' ἐγὼ σὲ φέρνω στὴ φωλιὰ Σ' αὐτὴ ποῦ ἐτοίμασα γιὰ σένα.

Σὰ μέλισσα δουλευτικῆ, Σὰ μέλισσα μέσ' ἔς τὴ κυψελὴ Συμμάζωσα, φυλάγω ἐκεῖ Γιὰ σὲ τὸ πιὸ καθάριο μέλι.

Κι' ὁ τι ζητοῦσε ἀπ' τὴ φύσιν Ἄπ' τὴν ἀγάπῃ ὅλου τοῦ κόσμου Γιὰ σὲ ἐκεῖ μέσα τὰχει κλείσει Ἡ δύναμις τοῦ ἔρωτός μου.

Γλυκεῖα φωλιὰ ποῦ δὲν τὴ φτάνει Τοῦ κόσμου ἡ γάλη κι' ἡ βοή ! Μέσα σ' αὐτὴ βροῖσει λιμάνι Ἡ θαλοσόδαρτη ζωὴ.

Ποῖ εἶν' ἡ ζωὴ; Μὴν εἶνε ἡ πλάσι, Μὴν εἶνε τ' οὐρανοῦ τὰ πλάτια, Τὰ πέλαγα, ἡ στερεῖς, τὰ δάση, Κι' οἱ ἀρχοντιῆς καὶ τὰ παλάτια ;

Μὴν εἶνε ἡ λύσσα τοῦ πολέμου, Ὁ πλοῦτος μὲ τὰ χρήματά του, Ἡ δόξα, ἡ φήμη ; Ποῦ, καλὲ μου, Ποῦ βρῖσκεται ἡ ζωὴ ἐδῶ κάτω ;

Ποῦ; Κι' ὡς τὰ τώρα κι' ἀπὸ πρῶτα Καὶ σ' τῶν αἰῶνων τοὺς αἰῶνας Ὅλ' ἡ ζωὴ—ἔμένα ὅρτα— Εἶνε ὁ μικρὸς περιστεριώνας !

Κι' ὅποιος τὴν ταπεινὴ του χάρι Γιὰ τὰ μεγάλα τὴν ἐσχάση Ὅταν ἡ κούρασι τὸν πάρῃ, Ποῦ θαῦρη γιὰ νὰ ξεποστᾷσῃ ;

Ποῦ θαῦρη ; πουθενά ! καὶ ξένη Θὰ ἰδῇ τριγύρω του τὴ χεῖρα Καὶ μιά κατάρα ἀπελεισιμένη Στὴν ψευτέρα τὴ ζωὴ θ' ἀφήσῃ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

